

«Συζυγία και γονεϊκότητα» στην 3η συνάντηση της Σχολής Γονέων της Ιεράς Μητροπόλεως Κερκύρας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Η τρίτη συνάντηση της Σχολής Γονέων της Ιεράς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων πραγματοποιήθηκε στο Πνευματικό Κέντρο της Ιεράς Μητροπόλεως την Κυριακή 15 Φεβρουαρίου 2026, με θέμα: «Συζυγία και γονεϊκότητα: ο έρωτας που μαθαίνεται» και ομιλητή τον κ. Σεραφείμ Λάππα, Εκπαιδευτικό και Συγγραφέα.

Την εκδήλωση άνοιξε ο Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος της Ιεράς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, μεταφέροντας τις πατρικές ευχές και τις ευχαριστίες του

Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκταρίου προς τον ομιλητή και στη συνέχεια έκανε μια μικρή παρουσίαση του τελευταίου βιβλίου του κ. Λάππα που τίτλο έχει: «Έρωτας για ζωή», τονίζοντας τρία ζητήματα που αναγράφονται μέσα στο βιβλίο, που είναι το κατά πόσο τα παιδιά που μεγαλώνουμε κατανοούν και βιώνουν την έννοια της πατρότητας και της μητρότητας, η επιμονή ότι η ζωή δεν σταματά στις δυσκολίες και η αξία του ανθρωπίνου προσώπου. Αμέσως μετά ο υπεύθυνος της Σχολής Γονέων π. Σπυρίδων Τριαντάφυλλος είπε δυο λόγια για την προσωπικότητα του κ. Σεραφείμ Λάππα.

Στη συνέχεια, τον λόγο πήρε ο ομιλητής ευχαριστώντας τον Σεβασμιώτατο και τους υπευθύνους της Σχολής για την πρόσκληση, καθώς και τους παρευρισκόμενους και ξεκίνησε την ομιλία του λέγοντας ότι ο έρωτας και η αγάπη για ζωή είναι απαραίτητες προϋποθέσεις, αφενός για μια καλή και ισορροπημένη συζυγία, αφετέρου για να δημιουργήσουμε ένα θετικό περιβάλλον για την ανατροφή των παιδιών μας. Έρωτας για ζωή σημαίνει η στάση μας προς τη ζωή να είναι ερωτική, δημιουργική. Να μην γκρινιάζουμε συνέχεια και με το παραμικρό. Να προσπαθούμε όσο μπορούμε να είμαστε ελκυστικοί για τον ίδιο μας τον εαυτό, αυθεντικοί, εκστατικοί μέσα στην καθημερινότητά μας, μέσα στη δουλειά μας. Να μη μας φταίνει όλα αλλά να βρίσκουμε το νόημα της ζωής στο καθετί, στην κάθε εμπειρία, ακόμα και σε αυτούς που μας δυσκολεύουν. Σήμερα δεν χωράει πουθενά το λάθος μας. Η κοινωνία μας είναι φτιαγμένη για τους δυνατούς. Για τους

αποδοτικούς. Για εκείνους που «αντέχουν». Μα κανείς δεν ρωτά εάν αντέχεις, εάν μπορείς, εάν φοβάσαι και πονάς. Τα παιδιά μας είναι κουρασμένα πριν καν ζήσουν. Και μέσα σε αυτόν τον κόσμο των ισχυρών ευτυχώς έρχεται ο Χριστός και μας μιλά, όπως με την παραβολή του Ασώτου. Τον αμαρτωλό και εξαντλημένο. Που αγκαλιάζει τον λερωμένο. Που δεν ζητά εξηγήσεις. Δεν ζητά αποδείξεις. Δεν ζητά διορθώσεις. Μόνο εσένα, εμένα. Όπως είσαι και είμαι.

Ζωή είναι η σχέση. Είναι να συνδεόμαστε, να ανήκουμε, να πιστεύουμε, να δίνουμε νόημα ο ένας στον άλλον, να εργαζόμαστε λίγο ψυχικά. Όταν ο έρωτας μένει μόνο στο συναίσθημα, αργά ή γρήγορα κουράζεται και ξεθωριάζει. Όταν όμως γίνεται επιλογή, ευθύνη, υπομονή, τότε ωριμάζει και γίνεται αγάπη. Η συζυγία και ακόμη περισσότερο η γονεϊκότητα είναι ο τόπος όπου όλα αυτά παύουν να είναι λόγια και γίνονται πράξη. Χρειάζεται όσο αυτό είναι εφικτό να ξεκουραζόμαστε, να φροντίζουν οι άλλοι που έχουμε δίπλα μας να έχουμε τον προσωπικό χώρο και χρόνο μας, και αν δεν το κάνουν οι ίδιοι να μάθουμε να τον διεκδικούμε από μόνοι μας. Επίσης, να αποδεχτούμε ότι ο γάμος και το μέγαλωμα των παιδιών δεν είναι εύκολη υπόθεση, όπως το τονίζει και η Εκκλησία λέγοντας ότι είναι δρόμος σωτηρίας. Όπως λέει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, πολύ απλά και ανθρώπινα: «Ο γάμος είναι λιμάνι· αλλά και το λιμάνι έχει κύματα». Το μόνο σίγουρο είναι ότι σε κάθε σχέση και σε κάθε οικογένεια θα έρθουν δύσκολες ημέρες. Η ελπίδα και η συνταγή για να αλλάξει το κλίμα βρίσκεται στο ζεστό στρώμα όταν το ζευγάρι

πάει το βράδυ να ξαπλώσει και ενώ μπορεί οι σύζυγοι να είναι κουρασμένοι, παραμένουν μαζί και ακούει ο ένας τον άλλον».

Και συνέχισε ο ομιλητής: «Οι λέξεις και το κλίμα που υπάρχουν σε μια οικογένεια, σε μια σχέση εξαρτώνται από τρία πολύ απλά και βασικά πράγματα: πώς μιλάς, πώς ακούς, πώς κοιτάς. Και άλλες τρεις λέξεις που φτιάχνουν το κλίμα όταν ειπωθούν: Παρακαλώ, ευχαριστώ, συγγνώμη. Υπάρχουν οικογένειες που καλύπτεται μονίμως η ανάγκη του ενός από τους δύο συζύγους, ενώ υπάρχουν σύζυγοι – γονείς που καλύπτουν μόνο τις ανάγκες των παιδιών τους αδιαφορώντας για τις δικές τους ή σύζυγοι που καλύπτουν μόνο τις δικές τους ανάγκες απουσιάζοντας από τις ανάγκες των παιδιών τους. Χρειαζόμαστε βοήθεια τόσο στη συζυγία όσο και στη γονεϊκότητα. Για να λάβει κανείς βοήθεια από κάποιον θα πρέπει αφενός να θέλει ο ίδιος να βοηθηθεί και να μοιραστεί πράγματα, και αυτό θα συμβεί αν είναι ταπεινός ή αλλιώς αν καλλιεργεί την αυτογνωσία, αφετέρου να ζει, να μαθαίνει, να παρατηρεί».

Κλείνοντας ο κ. Λάμπας την ομιλία του Είπε: «Θα ήθελα να δώσω μια ευχή η οποία τυγχάνει να είναι ίδια τόσο στον σύζυγο όσο και στον γονιό. Να την χαίρεσαι, να τον χαίρεσαι, να το χαίρεσαι το παιδί σου. Η βάση για να γίνει αυτό είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι είναι δώρο η σχέση. Εάν ένας πατέρας καταλάβει ότι είναι δώρο Θεού να είσαι πατέρας, μια μάνα ότι είναι δώρο Θεού η μητρότητα, ένας σύζυγος ότι είναι δώρο Θεού η συζυγία και για το κάθε παιδί είναι δώρο να έχει αδέρφια, τότε εισέρχεται στην προοπτική της ευτυχίας που είναι να αγαπά και να αγαπιέται».

Η εκδήλωση ολοκληρώθηκε με έναν εποικοδομητικό διάλογο του ομιλητή με το κοινό, που συντόνισε ο υπεύθυνος της Σχολής, π. Σπυρίδων Τριαντάφυλλος.

